

*Gyermekeimnek, akikkel felnőttként újra átélhettem e
regényben szereplő kalandokat, és élethosszig tartó
élménnyel ajándékoztak meg engem.
De mindazoknak is, akik a mai napig velem együtt
őrzik gyermekkoruk valódi értéket képviselő emlékeit.*

1. FEJEZET

Amiben megismerjük Rebekát és hihetetlen utazását

Ez a történet egy langyos májusi napon, a Boróka utcában kezdődik. Egy amolyan se nem kicsi, se nem nagy utcában, ahol egy kis társasház második emeletén egy második osztályos kislány él, Rebeka. Persze a két dolog nem függ össze, hiszen attól, hogy Rebeka ősszel a harmadik osztályba megy, még nem fog a harmadik emeletre költözni. Ami viszont biztosan összekapcsolható Rebekával, az az öreg platánfa, mely pont a házuk előtt nyújtóztatta ágait az ég felé, és szerencsére a kislány ablaka felé is.

Rebeka óvodás korában még kiváltságnak érezte, hogy az utca, meg az egész környék egyetlen öreg fája pont az ő házuk előtt tornyosul, bár kortársai inkább furcsának tartották. Hátha még tudták volna, hányszor nyúlt ki az ablakon nyaranta és simogatta óriástenyérfi leveleit! „Milyen hatalmas vagy, te szép fa!” – gondolta ilyenkor. „Ha jobban benyúlnál

az ablakon, fölmásznék rád, fel az édig, hozhatnék anyának bárányfelhőt, apának meg égvizet, amin a felhők úsznak!" De a fa szerencsére tudta, hogy ez veszélyes lenne egy óvodás kislánynak, így hát csak annyira bólogatta ágait a ház felé, hogy a kis kezek elérhessék. Édesapja viszont nem szívlelte a fát. „Árnyékol és vonzza a bogarakat” – mondta többször Rebekának. De a fa védett idős volta miatt. Kis tábla jelezte tövében a korát, s azt, hogy nem szabad kivágni. Az öreg platán persze tovább öregedett, ahogy Rebeka is. (Nos, talán ő nem! Ő csak... először első, majd második lett!) S mondjuk úgy: lassan elfeledkezett „titkos, öreg barátjáról”. Szüleitől megkapta első laptopját, az okostelefon is egyre gyakrabban volt kezében, s ha unalmában épp nem a tévét nézte, nővérétől, a hatodikos Fridától leste el a barátkozás tudományát, amelyet egyre inkább virtuális csatornákon keresztül gyakorolt.

Rebeka számára mindig ünnep volt a hétvégék pompás nyitánya. Nyújtózva kapaszkodott a szombat reggel beszűrődő fénybe, és hangos sóhajjal eresztette ki magából a hétköznapi dolgok fáradalmait. Mert ki ne tudná, hogy mekkora súly

is nyomja az iskola falai között az embert, ha fiatal? Rebeka ráadásul jeles tanuló is volt, szülei elvárták az okos kislánytól a tőle telhető legjobb eredményt. Ami szinte kizárólag tőle tellett, hiszen szülei – munkájuk miatt – nem sokat tudtak foglalkozni vele. Igaz, hogy ott volt a nővére, Frida is, de ő ugyebár az első megjelenő pattanásával „felnőtté” vált, így már semmi köze nem volt a gyerekneveléshez, ahogy a húga korosztályát nevezte. Ha mégis akart valamit Rebekától, csak átcsörgött mobilon a tengeren túlra, vagyis testvére birodalmába, nem túl kedvesen közölve vele, ha éppen eszébe jutott valami. Osztálytársa, Jázmin viszonylag gyakran látogatta, persze csak azért, hogy végig a szobájában gubbasszanak, némi játék után leginkább a monitor felé fordulva. Vagy hogy időnként apróságokon összeveessenek, hogy aztán megbánás és bocsánatkérés nélkül napokig ne beszéljenek egymással.

De ezek a hétköznapi dolgok ilyenkor, szombaton morzsává törpültek. Így nem volt akadálya, hogy vidáman felöltözzön, és beengedje a nyitott ablakon keresztül a szabadság minden illatát. De ma reggel nemcsak ez tört utat a szobája felé. Amikor ugyanis

megfordult, hogy visszadobja magát az ágyba, egy mély, szelíd hang szólította meg kívülről:

– Jó reggelt, Rebeka! Már nagyon hiányzik a kezed!

– Mi az? Ki van az ablakom alatt? – nézett ki a külvilágba Rebeka, de ezen a hétvégi napon még nemigen járt az utcán senki.

„Talán apa játszik velem?” Lábujjhegyre állt, de hamar rájött, hogy ez téves gondolat volt. Ma – mint oly sokszor – a nővére vigyázott rá, szülei dolgozni mentek.

– Tessék! Már nem is emlékszel rám! Pedig nem volt olyan régen! – szólt az öreg fa irányából a hang. Levelei lágyan simogatták a házfalat.

– Te élsz? Illetve tudsz beszélni? – hátrált a kislány, de inkább mellőzte az ilyenkor szokásos „karon csípést”, mert nagyon nem bírta a fájdalmat.

– Mindig is tudtam! – szólt a platán. – De csak azokhoz szólok, akiket arra érdemesnek találok.

„Ez nagy kitüntetés lehet” – állapította meg Rebeka, miközben próbálta összegereblyézni tudását, hogy mégis mikor tanult különleges növényekről, amik beszélni tudnak, esetleg látott-e ilyet a neten, de mivel nem jutott eszébe semmi, közelebb húzódott

a fához.

– És mit kívánsz tőlem? – kérdezte a párkányba kapaszkodva.

– Egy jófajta, selymes simogatást kérek! Mint régen! Cserébe mutatok neked valamit, amit még sohasem láttál – felelt a fa.

Rebeka nem szerette az üzletelést, másrészt viszont rettentő kíváncsivá tette az öreg fa ajánlata.

– Hidd el, bujkál már egy pár évtized a tagjaimban – mondta a platán, mintha látná a kislány tétovázását. – Egy simogatás nem a világ! Nem bánod meg! Ígérem!

Rebeka számára nagyon különös volt ez az egész. Szüleitől mindig azt tanulta, hogy soha ne álljon szóba idegenekkel. De hát ez a platán nem volt idegen, sőt nagyon kedvesnek, barátságosnak tűnt. A kislánynak nem volt kedve sokat töprengeni, és amúgy is elígérkezett az ágynak, hogy a reggeli előtt még nyomkodhassa egy kicsit a telóját. Így óvatosan kilóbálta a karját, s kezével megfogta az öreg fa friss, zsenge levelét.

– Akkor negyven év! Rendben? – kérdezte gyorsan a platán, s mire Rebeka fölfogta volna, minden fényes zöldbe borult, köddé váltak a falak, az ablak, minden...

s a következő pillanatban a járdán találta magát. Egy utcában.

„Na, ha fájni fog, most akkor is csípek!” – gondolta, s könnybe lábadt a szeme, ahogy kis ujjai karján összeérték. Anya! Apa! Akarta kiabálni, de nem tudta, hol van, és pláne, hogy hogyan.

– Keresel valakit, kislány? – szólt a forgolódó Rebekához egy régies öltözetű, de kedvesnek tűnő bácsi.

– Aaaa... Boróka utca 11-et keresem – szólt akadozva Rebeka, csodálkozva, hogy egyáltalán eszébe jutott a címe.

– Hányadikos vagy? Nem tudsz olvasni? Pont előtte állsz! – szólt a bácsi fejcsóválva, s mosolyogva ment tovább az útján.

– Mi a szösz? – nézett Rebeka. És valóban: az utca, a tájkép és néhány ház valóban ismerős volt, de a 11. szám az biztos nem az ő házuk. A sok bokor meg fa is ismeretlen volt számára, kivéve talán ezt a platánt...

– Hé! Te! Te fa! – csapta össze két kezét a kislány. – Mit tettél velem? Azonnal csinálj vissza mindent!

– Majd a maga idejében! – szólt nyugodtan az öreg

platán, aki szemlátomást ifjabb benyomást keltett, bár koronája így is az eget verte. – Sok szeretetet kaptam tőled régen. Most ezt szeretném viszonzni.

– Viszonzni? Így? Talán a leveleidet téptem? – kiabált mérgesen Rebeka a fára, de a járókelők nem törődtek vele. Furcsa játék, gondolták, de hát végtére is gyerek.

– Azért segítek rajtad, hogy később te is segíthess másokon – szólt a platán, s érezni lehetett, hogy befejezte mondandóját.

– Ez egyáltalán nem vicces! Haza akarok menni! Hallod?

– Szia! Hát te mit játszol?

A kislány dühében nem vette észre, hogy az utca túloldaláról egy csapat gyerek – két fiú és három lány, az egyik idősebb – látta hadonászó mozdulatait, és elindultak felé.

– Én... Ti kik vagytok? – vágta ki magát okosan Rebeka, s nagy szemekkel nézett a furcsán öltözött vegyes társaságra.

– Péter vagyok – szólt a kérdező. – Ő a legjobb barátom, Laci – mutatott a dundi fiúra.

– Harmadikosak vagyunk. Luca és Szilvi máso-